

RAPPAS HEMLIGHET

Nu ska ni få höra en berättelse om en hund som kommer att få namnet Rappa. Men först lite om Albert som var nio år.

Han var en helt vanlig kille som bodde med sin mamma och pappa utanför en liten by som hette Alvenbastra.

Huset låg avsides och Albert hade inte så många kompisar i närheten. Därför ville han gärna ha en hund så det inte blev så ensamt.

Efter en hel del tjat gick mamma och pappa med på att han skulle få en. Men det blev inte en liten valp utan en fullvuxen hund som tidigare bott hos en annan familj.

En dag begav de sig av till Djurgården – ett hundpensionat som tar hand om hundar som polisen lämnat in. De kan vara övergivna eller bortsprungna. Någon av dessa kanske kunde bli Alberts.

När de gick där och tittade fastnade Albert för en hund med gråsvart och rufsig päls. Det var inte den stiligaste hunden men det var något i hennes blick som fick Albert att reagera.

På Djurgården visste man inte så mycket om just denna hund. Man sa att den var rapp och intelligent. Den satt mest för sig själv och hade försökt att smita några gånger.

– Vad betyder ”rapp”? frågade Albert.

– Rapp? Det betyder att den är snabb, svarade mamma.

Att hunden var snabb och intelligent tyckte Albert var bra. Hon satte sig ner på huk och så frågade han:

– Kommer du att rymma?

– Nää, hördes det från hunden.

Det lät nästan som hon sa något. Först blev Albert rädd men när hunden viftade på svansen och la huvudet på sned kände han att de fick kontakt. Detta var en mycket speciell hund.

– Den här vill jag ha, ropade han till mamma och pappa.

På vägen hem satt Albert i baksätet och klappade hunden. Den rufsiga, gråsvarta

pälsen behövde kmmas och ett bad skulle nog inte skada.

– Visst är hon fin.

– Ja, det verkar vara en bra hund, sa pappa.

Men du, vad heter hon? Det glömde vi fråga.

Nu började namnförslagen hagla. Allt från Ruffs och Tuss till Silver och Gråtass. Men inget tyckte Albert var bra. Han satt tyst ett tag och sedan utbrast han.

– Nu vet jag! Hon ska heta Rappa. Hon var ju så rapp, så snabb alltså.

I samma stund som Albert kom med förslaget lyfte hunden på huvudet och tittade på Albert och så lät det ”hummm”.

– Hon tycker om det! Jag hörde det! Rappa vill hon heta, utbrast Albert samtidigt som han kramade om hunden som från och med då hette Rappa.

De kom hem sent på kvällen, så det var bara att dricka lite te, äta en kvällsmacka och gå och lägga sig. Rappa skulle sova hos Alberts. De gick upp till övervåningen och in på hans rum.

– Här sover jag, sa Albert och slängde sig på sängen. Så satte han sig upp och tittade sig omkring.

– Vi måste ju ordna en korg till dig. Eller räcker det med en filt tror du?

– Helst en korg, hördes det från Rappa.

Nu blev Albert verkligen rädd. Han kröp ihop i sängen med knäna under hakan och händerna för munnen. Med stammande röst fick han ur sig.

– Ka...ka... kan du tala på riktigt?

– Ja, det kan jag.

– Jo, men ... du är ju hund. Jag förstår inte.

Rappa hoppade upp och la sig vid fotändan av Alberts säng.

– Det är en sak du måste ha klart för dig. Du får absolut inte berätta för någon att jag kan tala. Förstår du det? sa hon med sin

något hesa röst.

Albert lovade att inte avslöja deras hemlighet.

– Men, varför vill du inte tala? Du kan ju bli kändis och få vara med på TV och göra succé.

– Du, jag har viktigare saker för mig eftersom jag letar efter någon.

Nu blev Albert orolig.

– Men du är ju med mig. Vill du inte vara här?

– Jodå, och du kanske kan hjälpa mig, svarade Rappa och la nosen på tassarna. Så började hon berätta sin märkliga historia.

– Tidigare bodde jag hos en gammal man. Han arbetade som trollkarl och jag fick alltid följa med honom när han var ute och uppträdde. Vi reste runt omkring i hela landet. Vi var på skolor, i folkparker och på teatrar. När jag blev större fick jag också vara med på scenen och uppträda.

– Va, kan du trolle också?

– Nej, det var trollkarlen som trollade. Jag fick mest göra konster. Du vet, dansa på två ben och hoppa genom ringar och sådant som hundar brukar göra på cirkus. Ett nummer som var väldigt populärt var när jag räknade. Han sa till exempel – ”vad är fem minus två?” Då skällde jag tre gånger. Det tyckte folk var fantastiskt. En hund som kunde räkna.

– Så du kan räkna på riktigt?

– Jag har väl lärt mig lite, sa Rappa och fortsatte. Vi övade hela tiden in nya nummer och jag blev bättre och bättre. Varje dag försökte han också lära mig att säga olika ord. Han tänkte, att om han hade en hund som dessutom kunde tala, då skulle han få mycket jobb och många skulle komma för att se hans föreställning. Det var otroligt svårt och vi höll på att ge upp. Men mot slutet, just som han skulle uppträda med mig, – ”Den talande hunden,” blev han sjuk.

– Aha, blev han förkyld?

– Nej, det var mycket värre, sa Rappa och sänkte blicken. Han fick ligga på sjukhus och jag blev lämnad ensam. Dagarna gick, veckorna gick och jag hörde inte något från honom. Det var svåra tider. Jag fick skaffa mat själv och det var inte alltid så lätt. Jag var också väldigt orolig för honom. Så jag bestämde mig för att försöka hitta sjukhuset där han fanns. Det var svårare än jag trodde.

Mycket mer hann inte Rappa berätta förrän de hörde steg i trappan och pappa kom in i Alberts rum.

– Jaså, är det här ni håller hus. Jag kanske ska hämta det gamla hästtacket så du har något att sova på, sa han och klappade Rappa på huvudet.

Men Albert förklarade att i natt skulle Rappa sova i hans säng. Hon fick ligga vid fotändan.

– Okej. Men snart är det dags att dra ner rullgardinen. God natt och sov så gott, sa pappa och så gick han.

Albert gick fram till fönstret och drog ner rullgardinen men de var båda så uppspelta att de hade svårt att somna.

– Hur gick det sen? Hittade du till sjukhuset där trollkarlen fanns? frågade Albert när han hade släckt lampan.

– Det är en lång historia som vi får ta en annan dag. Men hur är det med dig? Vad lever du för liv? undrade Rappa och la huvudet på tassarna.

– Ja, det händer inte så mycket i mitt liv. Jag är nio år. Jag går i tredje klass. Bor här med mamma och pappa. Vi har några höns och en tupp som jag sköter. Jag har tyvärr inte så många kompisar. Vi bor ju lite utanför byn. Men jag brukar träffa en tax som heter Kasper. Vi är som vänner fast vi kan inte tala med varandra som du och jag kan.

Albert kunde se att Rappa inte lyssnade. Hon var i andra tankar. Hon låg tyst och tänkte på trollkarlen. Hon mindes allt roligt och galet de hade gjort tillsammans. Alla applåder och skratt de fått när de uppträdde. Hur tokigt det hade blivit när trollkarlen hypnotiserade folk.

– Just det, sa Rappa. Han hypnotiserade folk också. Det kunde bli tokigt.

– Hypnotisera – vad är det?

– Hyp-no-ti-sera, förtydligade Rappa. Det var till exempel när han fick någon i publiken att tro att han eller hon var någon annan. Jag minns en gång då han gjorde så att en tjej trodde att hon var en pingvin. Hon vaggade när hon gick runt och så frågade hon efter fisk hela tiden.

– Kan du hyp-nos-ti-sera mig?

– HYPNOTISERA heter det. Jag har aldrig gjort det, men vi kan försöka.

– Men du – jag vill inte bli en pingvin. Jag är inte så förtjust i fisk.

– Då har jag en idé. Jag hypnotiserar dig så du förstår vad alla djur säger. Det kan vara bra att kunna.

Hon sa till Albert att tända sänglampan och förklarade att hon behövde ett snöre och en ring. Hon knöt fast ringen i snöret och bad Albert att sätta sig bekvämt. Därefter lät hon ringen pendla fram och tillbaka framför hans ögon. Så talade hon långsamt.

– Nu är du avslappnad, mycket avslappnad. Du känner inga gränser. Du kan allt.

”Imse vimse pirkonsvala, nu kan du med djuren tala.”

Så puffade hon på Albert som ryckte till.

– Är det klart nu?

– Ja visst. Nu tror jag att det ska fungera.

Albert försökte känna efter om det var någon skillnad men allt kändes som vanligt.

– Tror du att du skulle kunna hjälpa mig att hitta trollkarlen? frågade Rappa.

– Så klart jag kan. Vi ställer upp för varandra.

Så låg de där sent in på småtimmarna och talade om allt möjligt de skulle kunna göra tillsammans. Till slut somnade de och sov så gott medan stjärnorna gnistrade och månens sken gjorde nattskuggor över Alvenbastra.